

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘΜ. 9. — Μάϊος 1842. — ΤΟΜ. Α΄.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

(Συνέχεια. ἀπὸ Σελ. 227 Ἀριθμ. 8.)

Β. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.

Ἐς τινὰς τῶν προηγουμένων ἀριθμῶν τῆς Φιλολογίας διεκάζομεν λεπτομερέστερον περὶ Νομισμάτων. Δείκεται δὲ νὰ προσδέσωμεν ὀλίγα τινὰ ἤδη περὶ αὐτῶν ὡς πρὸς τὰς ἐπιγραφὰς μόνον.

Ἐκ τῶν διασωζομένων Ἑλληνικῶν νομισμάτων, συγγραφεῖς τινὲς θεωροῦσι τὰ τοῦ Φεῖδωνος βασιλέως τοῦ Ἄργους (ὅστις ἔζη μικρόν τι μετὰ τὸν Ὅμηρον) ὡς ἀρχαιότατα. Ὁ Στράβων καὶ αἱ Ἀρουνδελλιναὶ ἐπιγραφαὶ μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος ἔκοψε νομίσματα εἰς τὴν νῆσον τῆς Αἰγίνης. Ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἂν τὰ μὲν τ' ὄνομα αὐτοῦ κεχαραγμένα νομίσματα (ἔξ ὧν ἓν σώζεται εἰς τὴν βασιλικὴν συλλογὴν τοῦ Βερολίνου), ἐκόπησαν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἢ μετὰ τὸν θάνατόν του πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὀνόματός του. — Τὰ τοῦ Ἀμύντου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅστις ἔζη περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Κύρου, ἂν ἦναι γνήσια, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἅτινα διασώζονται. Οἱ εὐρισκόμενοι χαρακτῆρες ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους Β. AMIMT ΠΥ Μ. ἐξηγοῦνται οὕτω, βασιλέως Ἀμίμου Μακεδόνων. Χρυσοῦν τι Κυρηναϊκὸν νόμισμα τοῦ Δημόνακτος, ὅστις ἐστάλη ἐκ τῆς Μαντινείας διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου, φαίνεται ὅτι ἐχαραχθῆ μετὰ ταῦτα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σωζομένων χρυσῶν Ἑλληνικῶν νομισμάτων, δὲν εἶναι μέγας· καὶ πιθανῶς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι Ἀττικόν. Τὸ διάφορον δὲ αὐτῶν σχῆμα καὶ μέγεθος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν μάλιστα καὶ τῶν συγγραφέων, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐχάρασσοντο διαφόρων εἰδῶν χρυσᾶ νομίσματα. Ἐκ τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων σώζονται πάμπολλα διαφόρου ἀξίας. Καὶ τῶν δύο δὲ εἰδῶν τὰ ἀρχαιότατα νομίσματα ἔχουσι καθαρώτατον μέταλλον.

Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων ἐπιγράφαί συνήθως ἦσαν βραχύταται καὶ ἀπλούσταται, ἐμπεριέχουσαι μόνον τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀρχόντων οἵτινες ἐχάραττον αὐτὰ, ἢ τὰ πρῶτά των μόνον γράμματα. Πρὸς τούτοις δὲ διάφορα σύμβολα εἶναι ἐντυπωμένα ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἄλλα μὲν παριστῶσι τὰς ἀρχαίας θεότητας· ὡς ἡ δάφνη τὸν Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα, ὁ κισσὸς καὶ ἡ ἄμπελος τὸν Βάκχον, ὁ μήκων τὴν Περσεφόνην, ὁ στάχυς τὴν Δήμητρα, ἡ ἐλαία καὶ ἡ γλαυξ τὴν Ἀθηναίαν, ἡ περιστέρα τὴν Ἀφροδίτην, ἡ λαμπάς τὴν Ἄρτεμιν, ἄλλα δὲ παριστῶσι χώρας ἢ πόλεις, ὡς ἡ Ῥοιά τὴν Ῥόδον, ἡ γλαυξ τὰς Ἀθήνας, ἡ χελώνη τὴν Πελοπόννησον, κεφαλὴ λύκου τὸ Ἄργος, κεφαλὴ βοῦς τὴν Βοιωτίαν, ἡμισελήνιον τὸ Βυζάντιον κτλ. Ἄλλα δὲ παριστῶσιν ἀφηρημένας ιδιότητες ἢ ὑπουργήματα, ὡς τὸ κηρύκειον τὴν εἰρήνην, κέρας Ἀμαλθείας τὴν ἀφθονίαν, βωμὸς τὴν εὐσέβειαν, μίτρα μεταινίας τὴν ἀρχιερωσύνην κτλ.

Ἐπί τινων Ἑλληνικῶν νομισμάτων εὐρίσκομεν Φοινικικοὺς χαρακτῆρας, ἢ τοῦλάχιστον ὁμοίους αὐτῶν. Ὁ χαρακτήρ Ξ κεῖται ἄλλοτε μὲν ἀντὶ τοῦ Ζ καὶ ἄλλοτε ἀντὶ τοῦ Η. Ἀντὶ τοῦ Η εὐρίσκομεν ἀκόμη τὸ Ζ. Ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων νομισμάτων τὸ Σ ἔπαρίσταται ἐνίοτε μὲ τὸ Μ, καὶ ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων μὲ τὸ σχῆμα [ἢ C. Τὸ CIJ κεῖνται ἀντὶ τοῦ Ω καὶ ὁ χαρακτήρ Ξ ἀντὶ Ο. Τὸ Ε ἀντὶ Η. Τὸ Ο ἀντὶ ΟΥ τὸ Η ἀντὶ Ζ. Τὸ Χ ἀντὶ Κ. Εἰς παλαιὰ δὲ νομίσματα καὶ μάλιστα μεταγενέστερα, καὶ ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν καὶ ἐπὶ τῶν Δυτικῶν Ἀυτοκρατόρων, εὐρίσκονται μεμιγμένοι οἱ Ἑλληνικοὶ καὶ Ῥωμαῖκοὶ χαρακτῆρες ὡς S ἀντὶ Σ, R ἀντὶ Ρ, F ἀντὶ Φ. κτλ.

Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ εὐρίσκονται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἅτινα ἐχαράχθησαν ὅτε εἶχον τὴν ἐλευθερίαν των, ἢ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ νομισμάτων ἅτινα ἐχαράχθησαν, ὅτε ἡ Ἑλλάς καθυπετάχθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀκόμη νομισμάτων τῆς Σικελίας καὶ Μεγάλης Ἑλλάδος. Ἐκ τῶν νομισμάτων δὲ τούτων τινὰ ἐνίοτε ἔχουσιν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους Ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου Λατινικὴν.

[Ἔπεται Συνέχεια].

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΡΘΡ. ζ'.

Ο ΜΑΝΔΡΙΛΛΟΣ.

Ἀσχημότερον καὶ ἀηδέστερον τοῦ Μανδρίλλου ἢ φύσις φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμε κανὲν ἄλλο ζῷον. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι χονδροτάτη, καὶ τὸ ἐξέχον μέτωπόν του ἔχει δύο μικροὺς καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς, τοσοῦτον πλησίον τὸν ἓνα τοῦ ἄλλου, ὥστε τοῦτο μόνον ἐξήρκει νὰ δόσῃ ἀγριότητα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του. Τὸ δὲ πρόσωπόν του μέρος μὲν εἶναι λευκόν, μέρος δὲ ἰοσειδές, καὶ στερεῖται ὅλως διόλου τριχῶν, παρεκτός εἰς τὰς ὀφρῦς· ἡ δὲ ρίς αὐτοῦ εἶναι μικροτάτη, τὸ στόμα μέγιστον μὲ χεῖλη λεπτά, οἱ ὀδόντες πλατεῖς καὶ κίτρινοι, καὶ οἱ κυνόδοντες ὀξεῖς καὶ ἀρκετὰ μεγάλοι· αἱ παρειαὶ δ' αὐτοῦ ἔχουσι βαθείας ρυτίδας, καὶ εἶδός τι κόλπων, ὡς προαναφέραμεν καὶ δι' ἄλλα πιθήκων εἶδη. Αἱ δὲ χεῖρές του εἶναι ἀτριχοί, ἐνῶ εἰς τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ σώματος ἔχει μακρὰς καὶ μαύρας τρίχας, παρεκτός τῶν ὀπισθίων ἅτινα εἶναι γυμνά· ἡ δὲ οὐρά αὐτοῦ εἶναι βραχεῖα. Τὰ ζῶα δὲ ταῦτα δὲν βαδίζουσι ποτὲ τετραποδιστί. Ὅταν δὲ